

కులశేఖరావు అని అభిమానంగా తల్లిదండ్రులు నామకరణం చేసినా వ్యాకుల శేఖరావు అయ్యాడు కులశేఖరావు. కారణం- ఈనాడు యువతను పట్టి పీడిస్తున్న వ్యాధి, సర్వం నిరుద్యోగపర్యం! భవిష్యం అంధకార బంధురం!

కులశేఖరావు ఎన్నో షోటీ పరీక్షలు రాశాడు. అయినా ఏదీ కలిసి రాలేదు. కులశేఖరావులకు రాసిన 'ముకుంద మాల'ను నిత్యమూ పారాయణం చేస్తూనే వున్నాడు- తన కాపేరు తల్లిదండ్రులు పెట్టినందుకు!

"విచారించకూరా అబ్బాయి! వెయ్యికి 999 మందికి ఉద్యోగాల్లేవు. అందులో నువ్వొకడివి. వెయ్యికి 999 మందికి ఉద్యోగాలొచ్చేవారునుకో, ఆ వెయ్యిమందిలోనూ ఉద్యోగం రాని దురదృష్టవంతుడివి నువ్వొకడివే అని బాధ పడవచ్చు." అని ధైర్యం అనే బలవర్ధక ఔషధాన్ని చ్చారు నాన్నగారు.

"నాయనా! ఆ వేంకటేశ్వరస్వామిని ఓమాటు దర్శనం చేసుకుని రా! పరిస్థితులన్నీ చక్కబడతాయి" అంది అమ్మ.

అమ్మ! - ఎంత తియ్యని మాట! 'మాతృదేవోభవ' అని ముందు అమ్మనే అన్నారు. ఏమగవాని పేరు ముందైనా 'శ్రీ' అని రాస్తారు. శ్రీ అమ్మే కదా! సృష్టికి మూలమైన 'పార్యతీ పరమేశ్వరులు' 'లక్ష్మీనారాయణులు' - ఈ పేర్లలో ముందున్నది అమ్మే! సర్వ సంగ పరిత్యాగి అయిన సన్న్యాసి సైతం ముందు అమ్మకి దండం పెట్టాలి! సన్న్యాసి తండ్రి మాత్రం కొడుక్కి దండం పెట్టాలి. ఇదీ శాస్త్రం.

అమ్మను మించిన గొప్ప శిల్పి లేక కళాకారిణి ఈ విశాల విశ్వంలో లేదు. ఒక కళాకారుడు తన వద్దనున్న ఉలీ, సుత్రీ శాణంతోనూ ఒక శిలను అందంగా చెక్కి, మలచి, జీవకళలు ఉట్టిపడే అందమైన ఆకృతిని ఏవిధంగా సృష్టిస్తాడో, అలాగే అమ్మ తన గర్భంలోని పరమాణువంత బీజాన్ని తొమ్మిది నెలలపాటు మలచి, శిల్పి వలె కళ్ళూ ముక్కు చెవులూ శిరస్సూ కాళ్ళూ చేతులతోనూ ఒక బిడ్డ ఆకృతికి రూపకల్పన చేస్తుంది!

'శివశక్త్యాయుక్తో భవతి' శివునకు శక్తియుక్తులను ఇచ్చే తల్లీ! అన్నారు ఆదిశంకరులు తన 'సౌందర్యలహరి'లో.

"తల్లీ! నిన్ను దలంచి పుస్తకము చేతన్ బునితిన్" అంటారు. తులసీమాత యొక్క ఒక దళంతో, ఈ జగద్భారాన్ని మోస్తున్న ఆ కృష్ణభగవానుణ్ణి త్రాసులో తేల్చేసింది రుక్మిణి. అమ్మమాట ప్రకారం తిరుపతి వెళదామని డబ్బు లడిగేడు నాన్నని. "వాడొక్కడే ఎందుకు? మనం కూడా ఆ స్వామిని దర్శించుకోద్దాం" అన్నారు నాన్నగారు.

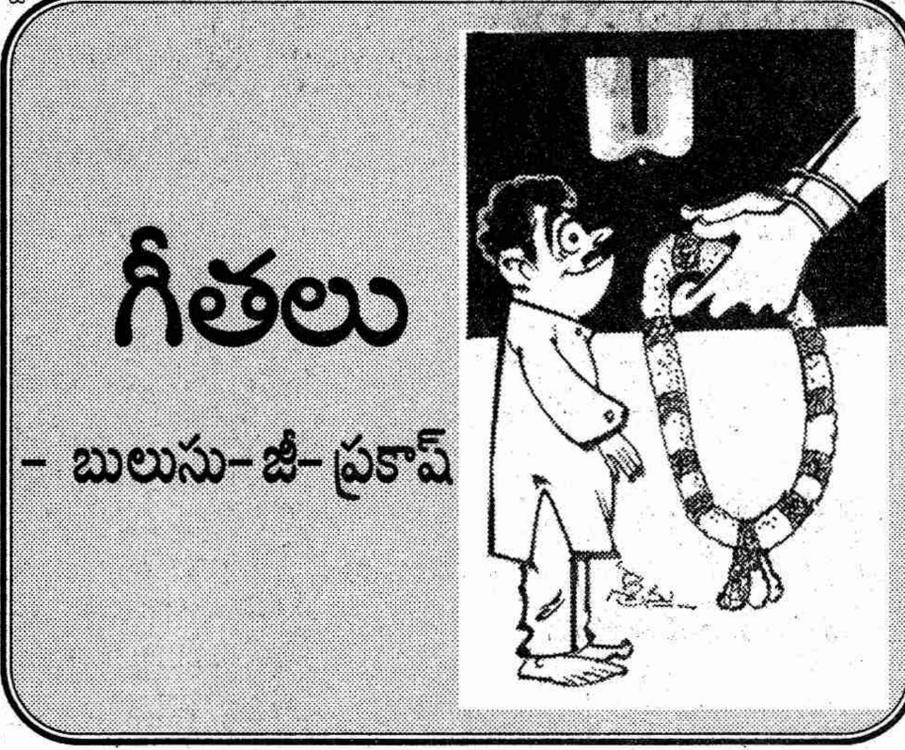
ముగ్గురికీ కలిపి డబ్బులిచ్చారు నాన్నగారు. వారం జూలు ముందుగా ముగ్గురికీ టిక్కెట్లు రిజర్వ్ చేయించాడు కులశేఖరావు- విశాఖ నుండి బయలుదేరే 7488 తిరుమల ఎక్స్ప్రెస్లో.

తామెక్కిన కంపార్టుమెంటులోనే సుమారు యాభై అర్జునుల మంది పెళ్లివారు- పెద్దా చిన్నా ముసలీ ముతకా, ఆడ మగా, పిల్లా పిచికా- తిరుమలగిరిపై వివాహానికి వెళుతున్నారు.

"ఒరే పెద్దాడా! సామానులన్నీ ఎక్కించావా?"

"ఆ ఎక్కించాం."
 "ఒరే బుజ్జీ! ఆవకాయ జాడీలు జాగ్రత్త"
 "ఆ అలాగే."
 "ఒరే చంటీ! నాచేతి కర్ర ఎక్కడెట్టెవురా?"
 "నీచేతిలోనే ఉంది తాతా."
 "అన్నీ బావున్నాయ్ కానీ, మనవాళ్లందరూ జాగ్రత్తగా ఎక్కేరో లేదో లెఖ్ఖిపెట్టేరా?"
 "ఆ ఆ లెఖ్ఖిపెట్టేం."
 "అసలువాళ్లిద్దరూ ఎక్కేరా లేరా?"
 "ఎవరా అసలువాళ్లు?"
 "ఇంకవరూ? పెళ్లికూతురూ పెళ్లికొడుకూను."
 "ఆ ఎక్కేరు"
 "ఒసేయ్ సుబ్బులూ! నీ కూతురు ముక్కుచీమిడి తుడవ్వే. మొహానికంతటికీ రాసేసుకుంటూంది."

'లేవరా లే!' అంటే లేచిపోడానికి రెడీ! పండుడు...
 డుడు!
 "అయ్యా! ఆగండి!" అంటూ కులశేఖరావు తండ్రి కళ్యాణమంటపంలో అడుగుపెట్టేడు.
 "అయ్యా! ఇదిగో మీ బ్రీఫ్ కేసు! మా అబ్బాయి... కేసు, మీ బ్రీఫ్ కేసు మారిపోయాయి. అవి ఒకే కేసు చెందినవి. ఒకే రంగు. తాళం చెవితో ఎంత విప్పడమైనా చినా విడడంలేదు. బరువులే కూడా తేడా వుంది."
 పెళ్లికూతురు తండ్రి పెట్టెవిప్పి చూశాడు. చెయ్యి కుండా పదివేల కట్టలు పదీ పదిలంగా ఉన్నాయి.
 పెళ్లికూతురి తండ్రి పొంగిపోయేడు. "స్వామీ! ఇదిగో నీ లీల్!" అంటూ వైకుంఠ ద్వారంవైపు తిరిగి వెళ్ళిపో జోడించాడు. 'హమ్మయ్య' అని ఊపిరి పీల్చుకున్నా ఆడపెళ్లివారు.

ఇలా కొనసాగుతున్నాయి పెళ్లివారి సంభాషణలు. మొత్తం కంపార్టుమెంటంతా నూరేళ్ల పంటవారి కోలాహలం. ఇంకెవ్వరూ మధ్యలో దిగే ప్రయాణికులే లేరు. కులశేఖరావుకి అతని తల్లిదండ్రులకీ మంచి కాలక్షేపం. మర్నాడు దయం తిరుపతి చేరారు. దిగిన తరువాత పెళ్లివారిదంతా ఓదారి. కులశేఖరావు, అతని తల్లిదండ్రులదీ ఓదారి.
 కొండమీదికెళ్లడానికి ఎవరి క్యూ వారిది. కులశేఖరావు అమ్మ నాన్నా- ముగ్గురూ కొండెక్కిపోయారు. ఎవరి సామాను వారు పట్టుకున్నారు. కష్టపడి క్యూలో నిలబడి కాటేజీ సంపాదించారు.
 సీతారామ కల్యాణమంటపంలో పెద్ద రభస. రగడ.
 "నిజం బావగారూ! నామాట నమ్మండి. ఆ బ్రీఫ్ కేస్ కనబడడంలేదు. ముహూర్తం మించిపోకుండా ఆ మూడు ముళ్ళూ వేయించండి. ఇంటికెళ్లగానే పొలం అమ్మేసి మీ రుణం తీర్చుకుంటాను. బాబ్బాబూ!" అని కాళ్ళమీద పడ్డాడు పెళ్లికూతురి తండ్రి.
 "ఈ సినిమా కథలు చెప్పకండి బావగారూ! సినిమా కథలు కేవలం నటన. నిజజీవితంలో నటించకండి." పెళ్లి కొడుకు తండ్రి పెళ్లికూతురి తండ్రితో అంటున్నాడు.
 పెళ్లికూతురు బిత్తరపోయి చూస్తోంది. తన జీవితంలో పాలుపంచుకోవలసిన వ్యక్తి, మూడుముళ్ళూ వేయకుండా లేచిపోయేటట్టున్నాడు. ఆమెకేమీ పాలుపోవడంలేదు.
 తండ్రి ఆదేశాలకోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు పెళ్లికొడుకు.

"అయ్యా! మా బ్రీఫ్ కేసు మారిపోయింది. మావాడు కట్టుకుంది... ల్లేవు" అన్నాడు కులశేఖరావు తండ్రి.
 "ఇదుగోనండి మీ బ్రీఫ్ కేసు. చాలా చాలా కృతజ్ఞుణ్ణుండి! మీ బావ ఎలా తీర్చుకోవాలో బోధపడ్డంలేదు. అన్నాడు పెళ్లికూతురి తండ్రి, కులశేఖరావు తండ్రి చేతులు పట్టుకుంటూ.
 "రుణం తీర్చుకోవచ్చు నాన్నగారూ! వాళ్లబాబాయి కాళ్ళూ కడగండి" అంది పెళ్లికూతురు. ఆమె ఒక రాణీద్రుమ! ధూన్సీ రాణీ! - "ఆయన బ్రీఫ్ కేసు పాటు, మన బ్రీఫ్ కేసు కూడా మారిపోయింది!"
 పెళ్లికూతురు తండ్రి ఆశ్చర్యపోయాడు. "ఇదేనా నీ నిర్ణయం తల్లీ?"
 "ఔను నాన్నగారూ! ఇదే, నా నిర్ణయం. అంది పెళ్లికూతురు.
 పాత మగపెళ్లివారు కిక్కురుమనకుండా బిచ్చాణా... శారు.
 కులశేఖరావు, అతని తల్లిదండ్రులు ఆశ్చర్యపోయారు. కలయా? వేంకట మాయయా? తాము వచ్చిందొకండు... జరుగుతున్నదికొకటి.
 "అయ్యా క్షమించాలి. మా అబ్బాయికి ఉద్యోగం లేదు. నా పెన్షన్ తోనే కాలం గడుపుతున్నాం" అన్నాడు కులశేఖరావు తండ్రి.
 "ఫర్వాలేదు బావగారూ! ఒప్పేసుకోండి. ఈ లక్ష రూపాయల్లోనూ ఏదైనా చిన్న వ్యాపారం చేసుకోవచ్చు" అన్నాడు పెళ్లికూతురి తండ్రి.
 "ప్రభూ! నీ నిర్ణయం శిరోధార్యం" అంటూ వేంకటేశ్వరస్వామికి అంజలి ఘటించారు కులశేఖరావు- తల్లిదండ్రులూను.
 ఇప్పుడు, కులశేఖరావు- అతనిలో సగం లక్షణం. మెకల్ షాపు లక్షణంగా నడుపుకుంటున్నారు. ఉదయం పదింటికి షాపు తెరచి రాత్రి పదివరకూ ఫిఫ్టీ ఇతనూ. ఆమె- షిఫ్టు డ్యూటీ చేసుకుంటున్నారు.
 'గీతార్థసారమిచ్చి గీతలన్నీ మార్చేసే!' అనే దూరంగా మైక్ లోంచి వినిపిస్తోంది.